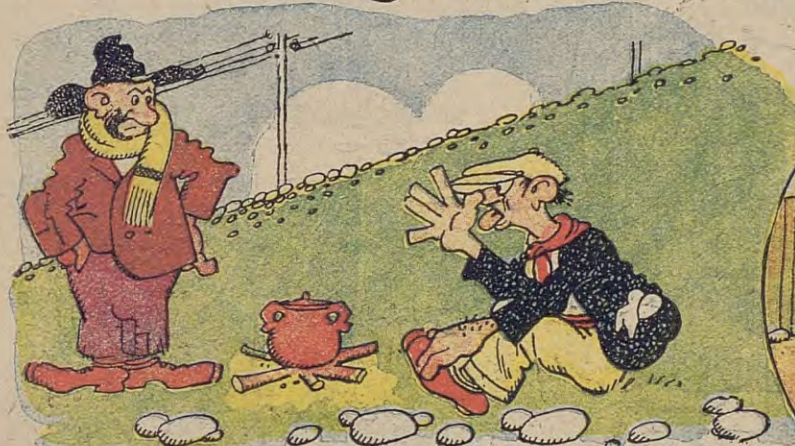

WEROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D' «EN PATUFET»

El gos artificial

Els dos rodamons han renyit perquè en Pau té menjar i feina i no en vol donar a en Pere. Havent di-

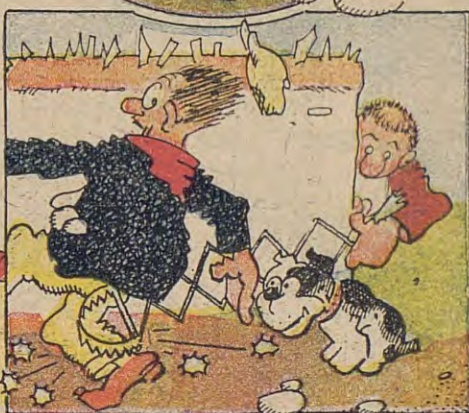
nat, en Pau se'n va a la masia on treballa i la mestressa li ordena

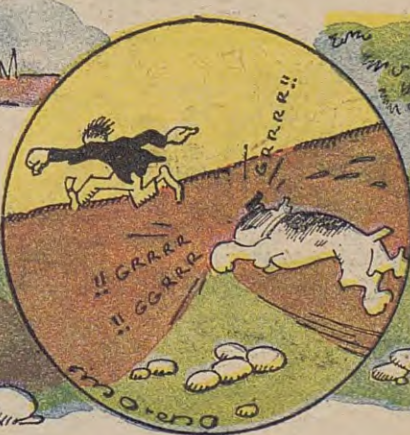
fer un feix de llenya. Mentre està ocupat en la tasca, en Pere,

amb un cep de caçar guineus i una ballesta

li pessiga la cama per darrera. En Pau es pensa que ha estat el gos

i li venta un patac. L'animallet, justament ofès,

el persegueix lladrant, i mentrestant en Pere

duu la llenya a la mestressa i cobra la propina.

Una cua enganxosa

Té el viciot en Ben-hi-Sua
d'agafà el ruc per la cua.

Quan ho veu en Beni-Ben
vol donar-li un escarment.

A la tenda d'Abd-el-Krom
ha comprat «Sindeticon».

Amb un pinzell i aquell suc
unta la cua del ruc.

Surt de la fonda content
i el ruc s'engega rabent

El ruc sentint Alà, Alà!
més de pressa encara anà.

I la xumbara fatal
hi posa un tràgic final.

Un error culinari

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

I La senyora Catarina es presenta a cà l'adroguer tota indignada...

...i ensenyant un paquet d'un producte blanquinós exclama:

—Que s'han pensat! Vendre'm aquestes escates de sabó que no fan cap sabonera!

—He passat una hora fregant la roba i en lloc de rentar l'empudega!

L'adroguer agafa el paquet, l'olora i exclama:

—Però, senyora, si això és el formatge ratllat que m'ha comprat aquest matí!

—Les escates de sabó, recordi, eren en un altre paquet.

La senyora Catarina queda tota eixelada i diu:

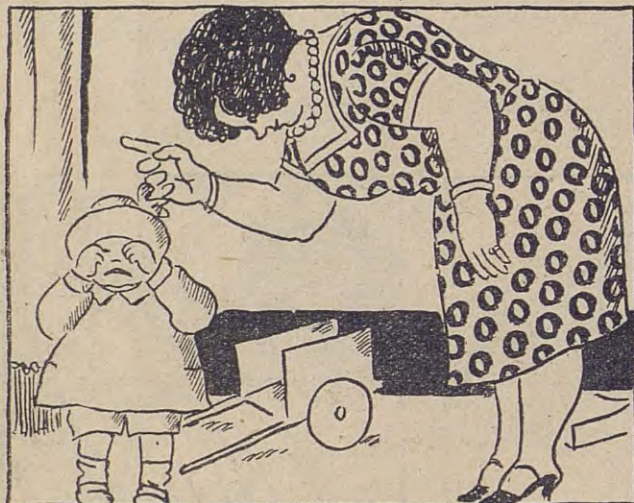

—Vet aquí aquell regust tan estrany que tenien els macarrons a la italiana!

La dèria d'en Francisquet

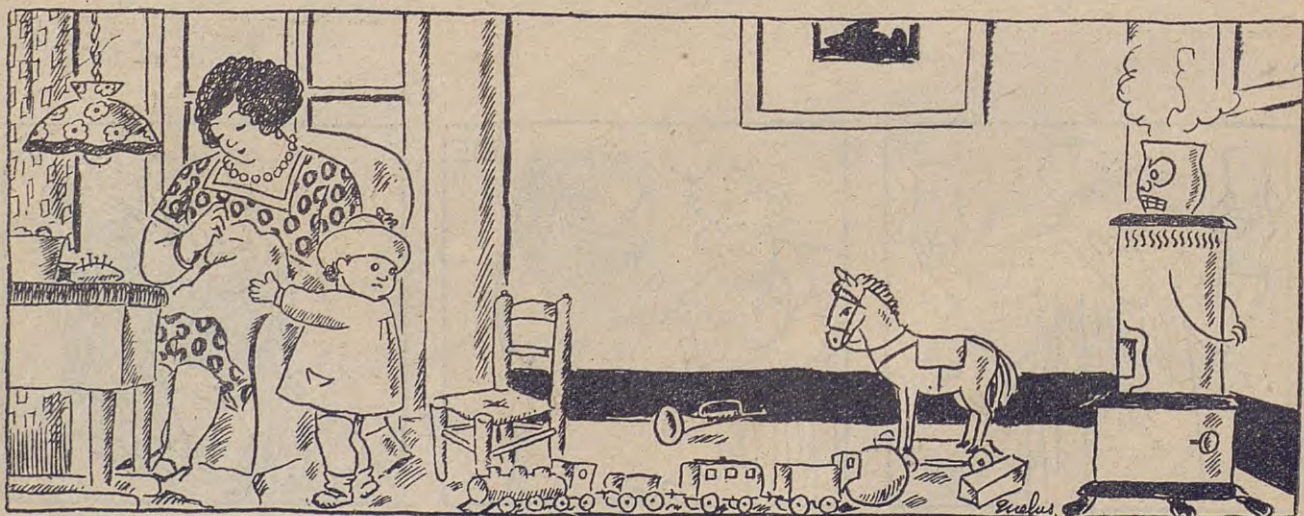
En Francisquet tenia la dèria d'agafar l'estufa de petroli. La seva mare no podia estar un segon tranquil·la per por de què el nen es socarrimés els dits.

Per més que el renyés i li piqués el darrere, no podia aconseguir que es desavesés d'anar cap a l'estufa.

Un dia se li acudí una idea. Agafà el pot de sobre l'estufa i hi va pintar una cara ferotge.

Des d'aquell dia, en Francisquet perdé el costum d'acostar-se a l'estufa. Ja en tenia prou amb mirar-se-la de lluny.

Confusió

D'un gran presidi africà
un detingut s'escapà.

Una patrulla ha sortit
a caçar-lo de seguit.

Veuen el traje ratllat
a les herbes amagat.

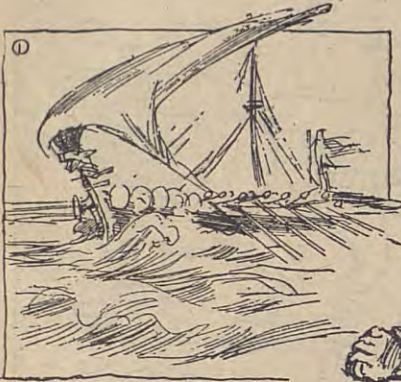
Li donen cops de culata
com si es tractés d'una rata.

Però aviat varen rebre,
perquè aquell traje ratllat

era la pell d'una zebra
que un raig de guitzes ha dat.

Una aventura d'Ulisses

Després que junt amb els altres prínceps grecs hagué destruït la ciutat de Troia, Ulisses, volent tornar al seu reialme s'esgarrià per les mars i hi sofrí moltes peripècies, què ens conta Homer.

Una vegada, arribà amb la seva nau de rem a una illa habitada pels Cíclops que eren gegants amb un ull al front. Amb alguns companys s'aventurà cap a la cova d'un d'aquests personatges...

...a demanar queviures per la nau. En entrar a la cova, el gegant no hi era, però poc després arribà amb ses ovelles i tancà la porta amb una pedra enorme que els homes no podrien moure-la.

En veure els forasters els preguntà qui eren, i Ulisses, que era molt astut i desconfiat, li va dir que es deia «Ningú» i que venia a comprar provisions. El gegant, sense més cerimònies agafà dos homes i els matà per sopar.

Llavors Ulisses li oferí un bot de vi que havia dut per regalar-li a canvi de provisions. El cíclop se'l begué àvidament i restà adormit ben embriac. Mentrestant, Ulisses i els seus companys...

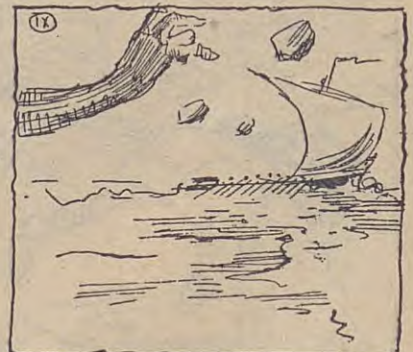
...agafaren un gran bastó d'olivera, posaren la punta al foc fins que fou ben encesa i l'enfonsaren a l'únic ull del gegant, el qual quedà orb i féu tals xiscles que els altres gegants veïns acudiren a la porta de la cova a preguntar-li què passava.

—«Ningú» em mata! «Ningú» em crema l'ull!—criava el cíclop, i els altres se'n tornaren dient: —Si ningú et fa mal, no cridis!—Llavors el cíclop a les palpentes cercà Ulisses i els seus companys per matar-los, però ells s'havien amagat sota els bens que eren proporcionats al gegant pastor.

A l'endemà el gegant tragué la pedra de la porta i anà fent sortir els bens d'un a un, palpant-los l'esquena per evitar que entre ells sortissin els presos. Però aquests, arrapats a la llana del ventre...

...sortiren sense ésser vistos i s'endugueren el ramat cap a la nau. I encara que el cíclop, quan se'n donà els llençà enormes rocs, pogueren fugir sense dificultat i fer la gran costellada.

A les fosques

AL balneari d'Aiguafina, renomnat pel seu èxit en la curació d'artritis i diabètics, una tarda de cap al final de la temporada, dos homes estaven parlant asseguts en balancins al jardí, mentre altres estadants prenien la fresca cadascú a la seva manera.

—¿De manera que demà te'n vas, Mallarga?

DE COL.LABORACIO

LOGICA DE PESSIMISTA

—Diu que d'aquí a cent anys no més es viatjarà amb aeroplans. Bé, ja ho veurem.

—Sí, Pelat, me'n torno a Barcelona.
—I no has netejat res! Quin atac d'honradesa t'ha agafat!

—Ja et vaig dir que aquí al balneari no hi venia a robar, sinó a curar-me el dolor que em va deixar aquell cop de sabre que vaig rebre fugint de la policia. Aquí és un lloc de refugi per mi. Em creuen un home de bé i no vull desenganyar-los, perquè algun dia em pot convenir.

—Potser tinguis raó, però em sembla que no ho fas per això.

—No? Doncs, ¿per què?

—No has robat res perquè tens por d'en Filaprim, aquest detectiu retirat que ha vingut també a prendre les aigües.

—Jo, por d'ell! que poc em coneixes!

—Ja saps que mai se li ha escapat cap lladre!

—Però a mi no em coneix i no podria mai sospitar de mi. I ja que ho dius, ¿què t'hi jugues que aquesta nit entro a la seva cambra, li robo qual-sevol coseta, només per mostra, i no em sap descobrir? I encara faré més: li parlaré a les fosques i ni així no em sabrà trobar, després.

—Mira que dorm amb el revòlver al capçal del llit.

—Jo també en duré. Això no hi fa res.

—Jo de tu no m'arriscaria.

—M'has provocat i et vull demostrar que no em fa por. I ara adéu, que vaig a cà'l sastre a cercar el trajo de viatge que m'he fet fer per marxar demà. És de pana, forma esport i va molt bé per si convenia fugir camps a través, saps?

—Apa, adéu i vigila, eh!

* * *

Amb molta precaució, en Mallarga penetrà a l'habitació d'en Filaprim i la primera cosa que féu va ésser afluir la bombeta elèctrica perquè el detectiu no la pogués encendre. Li va venir ben just, perquè en Filaprim es despertà i cuità a voltar l'interruptor.

—No hi ha res a fer, senyor Filaprim—féu en Mallarga, estafent la veu—. I no agafi el revòlver, perquè jo també en porto un.

—Sí, un Colt, he conegut el soroll del gallet—respongué tranquilament en Filaprim.

—Molt bé, és un excellent deductor, però no li valdrà per saber qui sóc jo. Justament vinc a robar-lo per una juguesca. He assegurat que no sabria agafar-me. M'emporto el seu rellotge i vaig a donar-li una indicació. Demà, a les vuit del matí, prenc el tren cap a Barcelona. Ja veu que no puc ésser més explícit.

—Molt bé, molt bé—féu en Filaprim—. Vostè es refia de què essent final de temporada almenys hi haurà cent persones que prendran el tren de les vuit. Però jo li asseguro que el faré agafar.

—Ja ho veurem. Bona nit.

I en Mallarga sortí de l'habitació portant-se'n el rellotge del detectiu.

* * *

A l'endemà, a l'andana de l'estació, una parella de guàrdies civils detingué a en Mallarga i li trobaren damunt el rellotge del detectiu Filaprim. De se-

guit el conduïren al jutjat, on s'esperava el gran detectiu, tranquil com sempre.

En Mallarga se'l mirà amb admiració.

—I doncs, ¿com s'ho ha fet per fer-me agafar? ¿Quines dades ha donat als guàrdies?

—Molt senzill, els he telefonat que anessin a l'estació i que detinguessin un home de nou pams d'alçada amb un vestit nou de pana. L'alçada la vaig deduir del fet que arribéssiu a descarregar la bombeta elèctrica, i el vestit de pana el vaig conèixer per la fortor que sempre fa quan és nova. La meua cambra de l'hotel encara n'està empu- degada.

I en Mallarga comprovà una vegada més que amb els detectius cèlebres no s'hi pot jugar.

SISTEMA PRUDENT

Volia aprendre la boxa un xicot esprimitxat i anà a veure un fort atleta perquè el volgués entrenar. Quan s'hagueren tret la roba i a la mà posats els guants, el professor va donar-li un *tanto* per començar que el deixà ajegut a terra. El xicot, tot astorat, li diu: —Home, ¿és necessari, per aprendre, rebre tant? —Sí senyor—respon el mestre.— Així molt s'enfortirà i aprendrà a aguantar pallisses. —Doncs miri—el xicot li fa, anant-se a posar la roba— la boxa, d'ara endavant, l'aprenc per correspondència, amb això, ja m'escriurà.

P. E. P.

—En Pau acaba de refusar-me un préstec de deu duros. ¿Creurfeu que al món hi pugui haver homes tan avars?

—Sí, jo en sóc un altre.

(De *The Passing Show*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Al manicomi amb ningú
podràs estar-hi segur.

L'hospital han visitat
de Sant Boi del Llobregat.

Un senyor, cortesament
els mostra l'establiment.

—Aquí hi ha un boig molt tran-
quil que es pensa que és un pernil.

El pernil ha resultat
una mica disgustat.

—Ara els mostraré, senyors,
un boig que és molt perillós.

—No, no, gràcies, no caldrà—
tots dos varen exclamar.

—Doncs vinguin i ara veuran
la cambra més important.

—Aquí hi viu l'Emperador
Juli Cèsar, que sóc jo.

Veient que també és orat,
molt escamats han marxat.